ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Του **Γιώργου Παυλόπουλου**

Προαναγγελία αποστολής ελληνικών στρατιωτικών μονάδων με τον μανδύα της ΕΕ, εκεί όπου επιχειρούν ήδη Τούρκοι και μισθοφόροι τους

Όσοι εξακολουθούν να διατηρούν αμφιβολίες για το εάν και κατά πόσο η αστική τάξη της Ελλάδας και η κυβέρνησή της είναι έτοιμες να εμπλακούν ενεργά σε ένα πολεμικό μέτωπο στην γειτονιά μας, καλά θα κάνουν να διαβάσουν πολύ προσεκτικά τη δήλωση την οποία έκανε ο Νίκος Δένδιας, μετά τη συνάντηση που είχε με τον πολέμαρχο Χαλίφα Χάφταρ, ο οποίος βρέθηκε ξαφνικά στην Αθήνα το βράδυ της Πέμπτης: «Η Ελλάδα είναι έτοιμη να βοηθήσει για την επόμενη ημέρα στη Λιβύη, είτε με τη συμμετοχή στις δυνάμεις εκείνες οι οποίες χρειάζονται για να υπάρξει η ανακωχή είτε με τη συμμετοχή ελληνικών δυνάμεων στην ευρωπαϊκή επιχείρηση επιβολής του εμπάργκο των όπλων και της μεταφοράς των μισθοφόρων στη Λιβύη», είπε ο υπουργός Εξωτερικών.

Η παραπάνω θέση, παρά την προσπάθεια μερικής ανασκευής της στη συνέχεια (όχι ακριβώς στρατός αλλά «παρατηρητές»), δεν αφήνει πολλά περιθώρια παρερμηνειών. Πολύ περισσότερο που, σχεδόν αμέσως μετά, ο Ευρωπαίος συνάδελφος του Δένδια, Χοσέπ Μπορέλ, ήταν κάτι παραπάνω από ξεκάθαρος αναφορικά με τις προθέσεις της ΕΕ, η οποία ετοιμάζεται να ολοκληρώσει αυτό που άρχισε το 2011 με τη στρατιωτική επέμβαση που οδήγησε στην ανατροπή του καθεστώτος Καντάφι (με τον οποίο μέχρι τότε έκανε μπίζνες): «Η Ευρωπαϊκή Ένωση πρέπει να είναι έτοιμη να βοηθήσει στην εφαρμογή και παρακολούθηση της κατάπαυσης του πυρός [στη Λιβύη], ενδεχομένως και με στρατιώτες, για παράδειγμα στο πλαίσιο κάποιας αποστολής της ΕΕ».

Φυσική συνέχεια της στήριξης σε ΗΠΑ, Σ. Αραβία και Ισραήλ κατά του Ιράν

Η στάση της κυβέρνησης της ΝΔ εντάσσεται, όπως όλα δείχνουν, στο πλαίσιο της ρελάνς που αποφάσισε εσπευσμένα να κάνει αφότου διαπίστωσε πως δεν προσκλήθηκε στη σημερινή διάσκεψη, η οποία πραγματοποιείται στο Βερολίνο. Κάτι που σημαίνει ότι η Ελλάδα σε αντίθεση με την δήθεν «απομονωμένη» Τουρκία –η οποία φέρεται να απαίτησε από την Μέρκελ να μην προσκαλέσει τον Μητσοτάκη– μένει έξω από τον «πυρήνα» εκείνων που θα πάρουν τις αποφάσεις για τη Λιβύη (και όχι μόνο), με αποτέλεσμα να κινδυνεύει στο τέλος να ακολουθήσει τη μοίρα όσων… «πάνε για μαλλί και βγαίνουν κουρεμένοι!». Η ρελάνς αυτή προφανώς περιλαμβάνει τα πάντα, ακόμα και τον κίνδυνο να βρεθούν αντιμέτωπες Ελλάδα και Τουρκία στο μέτωπο της Λιβύης — και μάλιστα όχι δι' αντιπροσώπων αλλά απευθείας. Το παραπάνω σενάριο, άλλωστε, μοιάζει ολοένα πιο ρεαλιστικό, από τη στιγμή που ο Ερντογάν στέλνει ήδη εκεί όπλα, μισθοφόρους και Τούρκους στρατιώτες (επίσης ως συμβούλους και παρατηρητές), για να υποστηρίξουν το στρατόπεδο του αλ-Σάρατζ από τις επιθέσεις του Χαφτάρ.

Όσο για τις απειλές του πρωθυπουργού περί βέτο στις αποφάσεις της ΕΕ για τη Λιβύη, εάν δεν ακυρωθούν τα μνημόνια που έχει υπογράψει με την Τουρκία, δεν έχουν απολύτως κανένα αντίκρισμα — εκτός κι αν τελικώς μπλοκάρει μια επιχείρηση την οποία έχει δεσμευτεί ότι θα στηρίξει και στρατιωτικά. Εκτός αυτού, οι εξελίξεις δεν εξαρτώνται κυρίως από την ΕΕ, αλλά από τη Μόσχα και την Άγκυρα — ουσιαστικά ο δρόμος για την εκεχειρία άνοιξε στη συνάντηση Πούτιν-Ερντογάν. Την ίδια στιγμή, είναι γνωστό ότι εδώ και πολύ καιρό η ευρωπαϊκή εξωτερική πολιτική δεν ασκείται στη βάση της ομοφωνίας αλλά με βάση αυτό που θέλουν οι ισχυροί, κυρίως Γερμανία, Γαλλία και Βρετανία, που εδώ έχουν στο πλευρό τους και την Ιταλία.

Το σίγουρο είναι πως οι εξελίξεις αυτές και ο –ορατός πλέον– κίνδυνος μιας καταστροφικής για τους λαούς ελληνοτουρκικής σύρραξης δεν αποτελούν κεραυνό εν αιθρία αλλά το αποκορύφωμα για την ώρα –μέχρι τα επόμενα επεισόδια– της επιθετικής στάσης που τηρούν οι κυβερνήσεις στις δύο πλευρές του Αιγαίου όλο το τελευταίο διάστημα. Κι αν για την Άγκυρα και τον Ερντογάν αυτό είναι περίπου αυταπόδεικτο, οφείλουμε να υπενθυμίσουμε τρεις ακόμη κινήσεις, τις οποίες έχει κάνει εσχάτως η ελληνική πλευρά. Η μία είναι η ανοιχτή και προκλητική στήριξη την οποία πρόσφερε ο ίδιος ο Μητσοτάκης στις ΗΠΑ και τον Τραμπ για τη δολοφονία του στρατηγού Κασέμ Σουλεϊμανί. Σε μια ενέργεια, δηλαδή, η οποία άνετα θα μπορούσε να εκληφθεί ως κήρυξη πολέμου από την Τεχεράνη και σε μια τέτοια περίπτωση –όπως ευθέως τονίζει η ανακοίνωση της ιρανικής πρεσβείας που δημοσίευσε η Καθημερινή– οι αμερικανικές βάσεις στην Κρήτη και την υπόλοιπη Ελλάδα θα θεωρούνταν στόχοι για πιθανά αντίποινα. Η δεύτερη κίνηση αφορά την αποκάλυψη ότι έχει επέλθει συμφωνία για τη μεταφορά ελληνικών αντιαεροπορικών συστοιχιών Patriot στο έδαφος της

Σαουδικής Αραβίας, μετά από οδηγία της Ουάσινγκτον. Πρόκειται, αναμφίβολα, για έμπρακτη στήριξη ενός ακραία αντιδραστικού και θεοκρατικού καθεστώτος που διαπράττει εγκλήματα πολέμου στην Υεμένη, στο έδαφος της οποίας ουσιαστικά βρίσκεται σε πόλεμο με το Ιράν. Όσο για την τρίτη κίνηση, έχει να κάνει με τον αποκλεισμό της Τουρκίας από το Φόρουμ του αγωγού East Med — η κυβέρνηση της οποίας διαμαρτυρήθηκε με τα ίδια επιχειρήματα που χρησιμοποιεί η ελληνική για τη μη πρόσκλησή της στο Βερολίνο!

Πρέπει να σημειώσουμε, τέλος, ότι όλοι αυτοί οι τυχοδιωκτισμοί σε καμία περίπτωση δεν μπορούν να αποδοθούν αποκλειστικά στη ΝΔ. Διότι έτσι θα ήταν σαν να λησμονούμε ότι ήταν η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ αυτή που έθεσε γερά τις βάσεις για τον «γάμο» με τις ΗΠΑ, το Ισραήλ και τους συμμάχους τους στην περιοχή, ενώ τώρα ισχυρίζεται πως αν ήταν στην κυβέρνηση, η Ελλάδα θα ήταν παρούσα στο Βερολίνο. Θα ήταν, επίσης, σαν να παραβλέπουμε ότι και το ΚΙΝΑΛ έχει στηρίξει με όλες του τις δυνάμεις την «εθνική» πολιτική. Ως συνήθως, στα δύσκολα το αστικό πολιτικό στρατόπεδο εμφανίζεται ενωμένο — και θα το επισφραγίσει εκλέγοντας από κοινού και την επόμενη πρόεδρο της δημοκρατίας του.

Πηγή: **ΠΡΙΝ**